Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ — ΤΗΣ ΜΟΥΡΑ

ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ;

ΕΚΕΙΝΗ (κοιμᾶται βαθειά, μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι πάνω σ' ἕνα πουπουλένιο μαξιλάρι. Ἔξαφνα χτυπᾶει τὸ τηλέφωνο ποὺ εἶνε δίπλα της, στὸ τραπεζάκι τῆς νύχτας. Ἐκείνη ξαγναίζεται, ἁπλώνει τὸ χέρι, ἀνάβει τὸ φῶς, παίρνει τὸ ἀκουστικὸ κ' ἔπειτα, μὲ φωνὴ καθαρή, μὰ ἀργή). — Ἐμπρός !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἐσὺ εἶσαι ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ναί, φυσικά, ἐγὼ εἶμαι. Στὶς δυὸ ἡ ὥρα τὴ νύχτα, στὸ τηλέφωνο, δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ ἀπαντήση ἡ καμαριέρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θὰ ἔχανε ἄδικα τὸν καιρό της... Ἐσένα μονάχα ἤθελα....

ΕΚΕΙΝΗ.—Ναί, ναί, ἀγάπη μου, μὰ τώρα νυστάζω. Καληνύχτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μιὰ στιγμή... Μιὰ στιγμὴ μόνο... Ὅσο φτάνει νὰ σοῦ πῶ πόσο σ' ἀγαπῶ....

ΕΚΕΙΝΗ.—Μὴ μιλᾶς ἔτσι σιγανά ! Δὲν καταλαβαίνω τίποτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἄ, πόσο σ' ἀγαπῶ ! Πόσο ἤθελα νὰ ἤμουν κοντά σου. Πόσο λατρεύω τὴ φωνή σου, τὴ νύχτα... τὴ ζεστή, τὴ γλυκειὰ φωνή σου...

ΕΚΕΙΝΗ.—Μπόμπυ, νυστάζω....

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο πιὸ δυνατά).—Δὲν εἶμαι ὁ Μπόμπυ...

ΕΚΕΙΝΗ.—Πῶς, δὲν εἶσαι ὁ Μπόμπυ ;... Μὰ τότε ποιὸς εἶσαστε, κύριε ; Πῶς μπορεῖτε νὰ ξυπνᾶτε στὶς δυὸ ἡ ὥρα τὴ νύχτα μιὰ κυρία ποὺ κοιμᾶται, μιὰ κυρία ποὺ βρίσκεται στὸ σπίτι της... Κι' ἔπειτα, γιατί μιλούσατε σιγά, σὰν τὸν Μπόμπυ ; Γιατί μοῦ εἴπατε τὰ ἴδια λόγια, ποὺ μοῦ λέει κι' ἐκεῖνος ὅταν μὲ ξυπνάει τὴ νύχτα, γιὰ νὰ μοῦ εἰπῆ μονάχα πὼς μ' ἀγαπάει ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Γιατί ἀσφαλῶς ὁ Μπόμπυ δὲν εἶνε ἕνα παιδὶ μὲ ἐξαιρετικὴ φαντασία καὶ γιατί ὁ Μπόμπυ εἶνε πολὺ λίγο ἔξυπνος, ἀφοῦ δὲν βρίσκει νὰ σᾶς πῆ τίποτα καινούριο, μόνο σᾶς κάνει διαρκῶς τὴ συνηθισμένη, τὴν κλασσικὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι...

ΕΚΕΙΝΗ.—Μπορῶ νὰ μάθω σὲ ποιὸν μιλῶ ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κι' ὅταν τὸ μάθετε ; Τί μπορεῖ ν' ἀλλάξη ; Ἐσεῖς θὰ εἴσαστε ἀκόμη ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι, σ' ἕνα σπίτι, τοῦ ὁποίου δὲν ξέρω παρὰ μόνο τὴ διεύθυνσι καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου. Κι' ἐγὼ θὰ μείνω ἕνας ἄγνωστος κύριος, μ' ἕνα ὄνομα ἄγνωστο γιὰ σᾶς, ποὺ δὲν θὰ σᾶς φανερώνη τίποτα γιὰ μένα...

ΕΚΕΙΝΗ.—Καὶ πῶς σᾶς ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ μοῦ τηλεφωνήσετε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἔτσι... ὅπως ἔρχονται οἱ ἰδέες σ' ἐκείνους ποὺ βλέπουν ξαφνικὰ ὅτι δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτα. Ἑτοιμαζόμουν νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου, μόνο. Κι' ἄξαφνα, μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ τηλεφωνήσω σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα ἄλλοτε... Σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν εἶχα σχεδὸν ξεχάσει. Μπῆκα λοιπὸν στὸ πρῶτο τηλεφωνικὸ περίπτερο ποὺ βρέθηκε μπροστά μου, ἔψαξα στὸ γράμμα Ζ νὰ βρῶ τ' ὄνομά της καὶ τηλεφώνησα. Δὲν μοῦ ἀπάντησε κανείς. Κι' ἐγὼ τότε ἐξακολούθησα νὰ διαβάζω ὅλα τὰ ὀνόματα, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ Ζ. Μιὰ στιγμὴ βρῆκα τὸ 'Υβόννη Ζαρμινὲ καὶ στάθηκα σ' αὐτό, γιατί μοῦ ἄρεσε σὰν ψευδώνυμο. Ἔπειτα πῆρα τὸν ἀριθμό... Λοιπόν ; Μιλῶ στὴν δεσποινίδα ἢ στὴν κυρία 'Υβόννη ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν μοῦ λέτε, ἔχετε συχνὰ τέτοιες μεγαλοφυεῖς ἰδέες ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τὴ νύχτα, ναί... συχνά.

ΕΚΕΙΝΗ.—Καὶ δὲν σᾶς κακομεταχειρίσθηκε κανείς ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὅταν τύχει νὰ ξυπνήσω κανένα νευρασθενῆ σύζυγο ἢ καμμιὰ γρηᾶ γκρινιάρα. Ὅταν ὅμως ἐκείνη ποὺ μοῦ ἀπαντάει εἶνε νέα κι' ὄμορφη, μόλις πῶ σιγὰ - σιγά : «Ἐσὺ εἶσαι ;», ἀμέσως ἀκούω μιὰ τρυφερὴ φανούλα νὰ μοῦ λέη : «Ναί, ἀγάπη μου, ἐγὼ εἶμαι». Καὶ τότε μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ ἀγαποῦν ὅλες ἡ ἄγνωστες αὐτὲς γυναῖκες, ἡ ὄμορφες, ἡ θερμές, ἡ περιπαθεῖς...

ΕΚΕΙΝΗ.—Κι' ἂν σᾶς καταγγείλει κανείς ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μὰ δὲν μποροῦν νὰ μὲ βροῦν. Τηλεφωνῶ ἀπὸ τὰ πιὸ διαφορετικὰ μέρη καὶ ποτὲ δυὸ φορὲς στὸν ἴδιο ἀριθμό. Μοῦ ἔτυχε μιὰ φορὰ νὰ δώσω λίγη χαρὰ σὲ μιὰ κυρία, ποὺ βασανιζόταν ἄγρυπνη.... Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔκανα μιὰ καλὴ πρᾶξι.

ΕΚΕΙΝΗ.—Δηλαδή ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἀκοῦστε : Τηλεφώνησα ξαφνικὰ σὲ μιὰ κυρία καὶ τῆς εἶπα : «Ἐσὺ εἶσαι ;» Ἐκείνη τότε μοῦ ἀπάντησε : «Μετανόησες, ποὺ μ' ἔκανες νὰ ὑποφέρω τόσο ;» Κι' ἐγὼ ἀμέσως τῆς εἶπα : «Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, ἀγάπη μου. Κοιμήσου ἥσυχα. Μὴ βασανίζεσαι πειά. Σοῦ ζητῶ πάλιν συγγνώμην. Καληνύχτα». Κι' ἡ ἄλλη : «Εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου». Ἔ, τί λέτε; Μὲ τὸ δίκηο μου δὲν ἔνοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ ξεχειλίζη ἀπὸ τὴ χαρά ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Κι' ἂν σᾶς πῶ τώρα πὼς μὲ κουράζετε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θὰ πῆτε ψέματα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ Μπόμπυ.

ΕΚΕΙΝΗ.—Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ ξαναπροφέρετε αὐτὸ τ' ὄνομα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μὰ δὲν εἶνε ὄνομα... Εἶνε ἕνα χαϊδευτικὸ ὀνοματάκι, ποὺ μποροῦσε θαυμάσια νὰ ἦταν καὶ δικό μου. Μὰ φορὰ μόλιστα μ' ἔλεγαν κι' ἐμένα ἔτσι... Μά, ἐλᾶτε, πῆτε μου καὶ σεῖς τί-ποτε γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Εἴσαστε μελαχροινή ; Ξανθιά ; Ἔχετε ἐκείνη τὴν κάποιο μεταλλικὴ φωνὴ ποὺ ἔχουν ἡ ξανθιές ;... Καὶ νά, σᾶς φαντάζομαι μ' ἕνα φαρδὺ νυχτικὸ ἀπὸ γαλάζιο μετάξι...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγανά).—Φορῶ μιὰ κόκκινη πυτζάμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Καὶ μέσα στὸ δωμάτιό σας θὰ εἶνε μιὰ μεθυστικὴ μυρωδιὰ ἀπὸ τὸ ἄρωμά σας κι' ἀπὸ Ἀνατολίτικο καπνό...

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν καπνίζω, κύριε. Καὶ τώρα, φτάνει πειά...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μὰ δὲν σᾶς εἶπα πὼς μὲ λένε Ρομπέρ...

ΕΚΕΙΝΗ.—Φτάνει... φτάνει... Νυστάζω...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δὲν εἶνε ἀλήθεια... Δὲν ἔχετε τώρα πειὰ καμμιὰ ὄρεξι νὰ κοιμηθῆτε !...

ΕΚΕΙΝΗ.—Γελιέστε πάρα πολύ. Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις... (Κρεμάει τὸ ἀκουστικὸ καὶ σβήνει τὸ φῶς. Σιγὴ γιὰ μιὰ στιγμή. Στριφογυρίζει στὸ κρεββάτι, σὰν νὰ μὴ μπορῆ νὰ βρῆ μιὰ ἀναπαντικὴ στάσι. Κι' ἀνάβει τὸ φῶς, ἐνῶ ξαναχτυπάει τὸ τηλέφωνο).—"Αν νομίζεις πὼς θὰ σοῦ ἀπαντήση κανείς... Χτύπα, χτύπα ὅσο θέλεις, φίλε μου ! (Ἀπλώνει τὸ χέρι της καὶ παίρνει τὸ ἀκουστικό). Μὰ ἐπιτέλους τί θέλετε ; Στὴν ἀρχὴ διασκέδασα λιγάκι μ' αὐτὸ τὸ ἀστεῖο. Μὰ τώρα φτάνει πειά. Τώρα μὲ στενοχωρεῖτε, μ' ἐνοχλεῖτε. Θὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ ξεκρεμάσω καὶ ν' ἀφήσω κάτω τὸ ἀκουστικό...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὅπως νομίζετε... Ἐγὼ μιὰ φορὰ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ σᾶς μιλῶ. Ἔχω τόσα πράγματα νὰ σᾶς πῶ. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄμορφα, τὰ τρυφερὰ λόγια, ποὺ δὲν εἶπα ποτὲ στὶς γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦσα.

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν σᾶς ἀκούω. Καληνύχτα. Βάζω τὸ ἀκουστικὸ κάτω ἀπὸ ἕνα μαξιλάρι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θὰ μιλῶ δυνατά.

ΕΚΕΙΝΗ.—Ὅπως σᾶς ἀρέσει. (Βάζει τὸ ἀκουστικὸ κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι. Μὰ ἡ φωνή, σιγανὴ τώρα, μὰ καθαρή, ἀκούγεται πολὺ καλά. Ἐκείνη σβήνει τὸ φῶς).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἐλᾶτε, μὴ θυμάνετε. Ἀφῆστε με νὰ φανταστῶ πόσο θὰ εἴσαστε ὄμορφη... Ἔλεγα, μήπως μὲ ξέρετε ; Μπορεῖ νὰ συναντηθοῦμε καμμιὰ φορά, μπορεῖ μάλιστα καὶ νὰ γνωριστοῦμε. Μὰ ποτὲ δὲν θὰ μάθετε ὅτι εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ σᾶς τηλεφωνεῖ ἀπόψε. Ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι μ'ἀκοῦτε, κι' ἂς βάλατε τὸ ἀκουστικὸ κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι. Ἄ !... Ἔχω μιὰ ἰδέα. Θἄρθω τώρα στὸ σπίτι σας !

Κοιμᾶται βαθειὰ μὲ τὸ ξανθὸ της κεφάλι σ' ἕνα μαξιλάρι.

ΕΚΕΙΝΗ (ἀνατηδῶντας καὶ παίρνοντας τὸ ἀκουστικό).—Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε... Θὰ σᾶς ὑποδεχθῆ ὁ ἄνδρας μου....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θἄθελα πολὺ νὰ τὸν γνωρίσω. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸν ἀντικρύσω, 'Υβόννη... Ἄκουσε, δὲν σὲ ξέρω, μὰ σὲ ἀγαπῶ. Δὲν ξέρω γιατί, μὰ ἀπόψε ἐπιθυμῶ τόσο τὸν ἔρωτα, τὸν καινούριο ἔρωτα μιᾶς ξανθιᾶς γυναίκας μὲ κόκκινη πυτζάμα... Μὴ μοῦ λέτε ὄχι... Ἐμπρός ! 'Υβόννη... Μὴ φεύγεις. Μὴ μ' ἀφήσης μόνο... Ἐμπρός !....

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἐμπρός !... Ἀκούω....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Υβόννη, σ' ἀγαπῶ !...

ΕΚΕΙΝΗ.—Εἶσαι τρελλός !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ναί, εἶμαι τρελλός, 'Υβόννη, μὰ νά, ἡ φωνή σου ἄλλαξε.

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἐλᾶτε, φτάνει... Μ' ἀρέσει ἡ μοναξιά. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι γιὰ τρελλὲς περιπέτειες....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Υβόννη, ἄκουσε : Μὴ φεύγεις... μὴ μ' ἀφήνεις... Μὲ λένε Ρομπέρ, Ρομπὲρ Καρλιέ. Κάθομαι... ὄχι, δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ ποῦ κάθομαι. Μὰ ἂν καμμιὰ μέρα θελήσεις νὰ μοῦ γράψης δυὸ ἀράδες, γράψε μου «Πὸστ - Ρεστάντ». Καὶ τώρα νά, ρίχνε κάποτε - κάποτε μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο, αὔριο.... Ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νὰ σὲ χαιρετίση κανεὶς περαστικός... 'Υβόννη... δὲν ἀπαντᾶς ; 'Υβόννη.....

('Η 'Υβόννη δὲν ἔχει κρεμάσει τὸ ἀκουστικό. Ἀκούει μὲ μισόκλειστα μάτια, σὰν νὰ ὀνειρεύεται. Ἀναπνέει μὲ κάποια ἀγωνία. Εἶνε τόσο μόνη καὶ ἔχει τόση ἀνάγκη ἀπὸ τρυφερότητα! Καὶ μὲ μισόσβηστη φωνή, ψιθυρίζει :)

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἄκουσε, Ρομπέρ... Τώρα ὄχι... τώρα φοβᾶμαι... Μὰ αὔριο... αὔριο ποιὸς ξέρει... Καληνύχτα, Ρομπέρ....